

Чекала з армії два літа,
Прийшов — не глянув, обминув.
Притихла, знічена й розбита,
Але недовгим смуток був.

Утерла сльози: «Ет! Забуду!
Чи мало в світі парубків? »
І вийшла заміж, аби люди
Не розпускали язиків.

І він, здається, не журився:
Повеселився, погуляв —
Та й сам за місяць оженився,
Сусідську дівчину узяв.

Живуть. Працюють. Мають діти.
Хати — навпроти. Двір у двір.
І стих поволі поговір,
Бо, врешті, що тут говорити?

Пройшло, минуло, та й нехай!
Подаленіло, відболіло...
А що на серці — не питай,
Кому яке до того діло!
